

	Tijdschrift voor Meisjes van 12-16 jaar Onder Hoofdredactie van Mevr. THÉRÈSE HOVEN, Den Haag	
<h1>ONZE MEISJESWERELD</h1> <small>Het Auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de Wet van 28 Juni 1881 (Stbl. No. 124)</small>		
	Abonnementsprijs per jaar van 52 nummers f 5.50	Uitgave van N. J. BOON, AMSTERDAM

ALLEEN ZIJN

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

HET was een eindeloze vlakte, ontzettend van uitgestrektheid.

En in die vlakte werkten de menschen, de slovers, de zwoegers. Altijd werkten ze: de heete zomerzon vond hen onder haar schroeiende stralen, en de ijskoude winterstorm vond hen in zijn vlagen. En zóó dor en steenachtig was de bodem, en zóó gering waren de krachten der menschen, dat het werk in de vlakte niet scheen te vorderen. 't Werk, dat vaders en moeders hadden neergelegd, moesten zoons en dochters overnemen — zoo ging het voort van geslacht op geslacht, altijd werkten de menschen in de wijde vlakte en vorderden onmerkbaar weinig.

Doch de Heer der wijde vlakte had medelijden met zijn zwoegende, slavende menschen. Hij wilde niet, dat ze altijd in de dorre vlakte zouden zijn, onder de heete zon of in den ijskillen wind. Hij stond den menschen een strook grond af, voor een tuin. Zoo dor en kaal en onwillig tot voortbrengen de vlakte was, zoo wonder-vruchtbaar was de tuingrond. Eén voorwaarde maakte de Heer der wijde vlakte: ieder mensch zou in zijn tuin gansch alleen zijn, nooit zouden andere voeten den tuin betreden dan de voeten van hem, die den aanleg gemaakt had.

Wie voor het eerst als werker de wijde vlakte betrad, kreeg zijn tuin, die in uiterlijk niets van de vlakte verschilde, maar wiens grond zoo wonderbare groeikracht verborg. Kwam de werker des avonds moede en afgemat uit de wijde vlakte, dan moest hij

dus beginnen zijn tuin aan te leggen, opdat hij ter eeniger tijd een heerlijke rustplaats zou vinden na zijn zwoegdag. En wie dóórzette, wie vermoeienis niet telde, en, afgemat van het werk in de ondankbare aarde, nu den dankbaren grond omploegde, spitte, egde, besproeide, — o, hoe prees hij dan den Heer der wijde vlakte, die 't hem mogelijk had gemaakt, een dergelijken lusthof aan te leggen! Zóó vruchtbaar was de grond, dat de zonnestralen des Hemels er wortel schoten, en de werker, die lang en ijverig in eigen tuin had gewerkt, oogste voor veel vermoeienis, veel zalige rust — die wandelde onder palmen en platanen, in stralenden zonneschijn als over de wijde vlakte de nacht lag, die bedde zich te ruste in louter violen, die sliep onder hemel van wuivende rozen.

Maar wie niet had willen werken in eigen tuin, die kon de rust zoeken op kalen, harden bodem, en zocht vaak vergeefs; die had niets voor zijn oogen dan den dorren grond, niets voor zijn gedachten dan de doodende verlatenheid der wijde vlakte, terwijl de anderen zich vermeiden in hun Droomentuin, en gansch welgemoed tot het zwoegen in de wijde vlakte terugkeerden, omdat ze erin traden uit Droomentuin, omdat de dag, dien ze in de wijde vlakte doorzwoegden, hen weer leiden zou in hun tuin.

Doch die daar buiten moest blijven in de wijde vlakte, zag den nacht, naderend als een spook der verschrikking, omdat ze alleen en verlaten zouden zijn in groote duisternis.

Ik heb een oude vrouw gekend, die zeer ongelukkig was. Want in haar jeugd vergat ze haar Droomentuin aan te leggen, zorgeloos als ze was. En nu, nu kon ze niet alleen zijn. Want als niemand om haar was, of tegen haar praatte, was ze als de

werkster bij nacht in de wijde vlakte, die niets om zich heeft als de doodende, leege oneindigheid.

Maar de tijd, om een Droomentuin aan te leggen, was geheel voor haar verstreken; ze begreep niet eens meer, wat dat zijn kon. Ze beklagde me, als ik sprak van mijn lange winteravonden, alleen aan mijn schrijftafel in het zachte licht van mijn lamp, bij mijn boeken en portretten. En daarom zweeg ik ook maar tegen haar van mijn vele eenzame uren in zomernachten, als ik de uren te schoon vond om ze slapende door te brengen, en stil op de vensterbank zat, in het kozijn der ver-opengeslagen ramen, met den wijden sterrenhemel, zacht stralend en flinkerend boven mijn hoofd, en daar tegenaan, zoo groot, zoo donker, zoo trouw, machtig, mijn geliefde Domtoren.

O, zij arme, die niet alleen kon zijn, omdat dan de ontzettende wijdte der eenzame, dorre vlakte haar benauwde!

O, ik gelukkige, die na zwaren werkdag in de steenachtige vlakte, in kon gaan in mijn Droomentuin, wandelen onder palmen en platanen, in het zachte licht van zonnestralen, op eigen grond gekweekt!

Die als *zij* achterblijft in de wijde vlakte, moet rekenen op anderen, om de doode uren te verdrijven. En anderen moeten vaak teleurstellen, want ieder heeft zijn eigen taak in de vlakte.

Die eigen Droomentuin heeft, is vrij en zelfstandig, hem bedreigt de eenzaamheid niet, hem wacht één groot leed minder in de wereld.

Zoo leg dan ijverig uw Droomentuin aan, opdat ge alleen kunt zijn!
